

[Grethe Philip.]

fremme i drøftelser og overvejelser om en ny byrdefordeling, og jeg tænker ikke alene på spørgsmålet om refusionssatsernes størrelse, men også på, hvilke fagområder der går ind i eventuelle nye aftaler.

Uden her at ville gå for dybt ind i byrdefordelingsproblematikken vil jeg pege på, at man ved tilrettelæggelsen af nye refusionsordninger bør sikre, at der ikke via forskellige refusionssatser for tilgrænsende ydelser sker en uheldig og uhensigtsmæssig forvridding af tildeling af ydelserne. Jeg beder i denne forbindelse ministeren være opmærksom på, at man ved fastsættelse af refusion for ydelserne efter den kommende bistandslov nøje får koordineret refusionen med den refusion, der gives ved tildeling af invalidepension og førtidspension. Disse ydelser tildeles kun tilsyneladende efter faste kriterier; reelt indgår der et betydeligt moment af skøn i vurderingen af, om en mand eller en kvinde har fået sin erhvervsevne nedsat så meget, at det kan berettige til pension. Ligger refusionssatsen for invalidepension på et højere niveau end refusion for f. eks. revalidering, vil det næppe kunne undgå at påvirke såvel revalideringsarbejdet som antallet af invalidepensionister. En gennemgribende ændring af refusionsordninger i retning af flere bloktilskud, ændringer, der omfatter såvel de sociale udgifter som udgifter til sundhedsvæsenet og til undervisning, vil give staten bedre konjunkturpolitiske styringsmuligheder, samtidig med at kommuner og amter bliver mere omkostningsbevidste.

Når vi drøfter statens udgiftspolitik på længere sigt, kommer vi heller ikke uden om boligpolitikken. Via boligpolitikken flytter vi i form af rentesikring, boligsikring, parcelhusejerfordel m. v. ca. 4 milliarder kr. fra nogle borgere over til andre borgere. Det sker ved et efterhånden fuldstændig uigenkendskueligt system af overførsler og prisforvriddinger. I virkeligheden er der ikke en sjæl, der ved, hvem der giver til hvem, hvis boligfordele og skatteudgifter, der er afledt af det offentliges boligpolitik, blev modregnet for hver enkelt. For mig at se virker det helt absurd, når man tænker på de detaljerede overvejelser om økonomisk bæreevne, vi gør os i forbindelse med tilrettelæggelse af skattelovgivning.

Det radikale venstre har den 11. december i år i et brev til statsministeren opfordret regeringen til at udarbejde et oplæg om de økonomiske rammer for boligpolitikken og forelægge det til forhandling i folketingets økonomisk-politiske udvalg. Det sker med henblik på at få afklaret, om der mellem partierne kan opnås enighed om de økonomiske rammer for boligpolitikken, inden de egentlige forhandlinger om enkeltheder går i gang i folketingets boligudvalg. Jeg ville være glad, om vi allerede i dag under debatten kunne høre, hvordan statsministeren ser på denne henvendelse, eller vi i hvert fald kunne få at vide, hvornår vi vil kunne få et svar på den.

Det radikale venstre er indstillet på at medvirke til at udforme en boligpolitik, der er socialt mere rimelig end den, vi har nu, og samfundsøkonomisk mere forsvarlig end den nuværende. Men det er vor opfattelse, at budgetmæssige overvejelser på boligpolitikens område, i lighed med hvad der bør ske på andre områder, bør indgå på et langt tidligere tidspunkt i debatten, end vi hidtil har haft for vane.

Jeg vil gerne til slut opsummere således: I det radikale venstre har vi stor sympati for, at staten og kommunerne i et moderne velstandssamfund påtager sig en lang række opgaver, der kan løses bedst og mest rationelt i fællesskab, men vi føler, at der er en udvikling i gang, hvor vognen er ved at køre af sporet. Statsudgifterne stiger eksplosivt, og ingen synes at have rigtig styr på, hvor alt dette vil ende. Ét er dog sikkert: vi er allerede nu fremme ved et punkt, hvor der i de nærmeste år fremover ikke er noget som helst spillerum for en udvidelse i de erhvervsaktives privatforbrug. Vi finder i det radikale venstre, at dette er en uholdbar situation, og vi opfordrer regeringen til på en langt stærkere måde end hidtil at tage fat på de langsigtede problemer.

Fra det radikale venstres side peger vi i første række på en omlægning af refusionsordningerne, der vil give staten bedre mulighed for at styre de samlede økonomiske impulser, der udgår fra stat, kommune og amter.

Vi peger desuden på nødvendigheden af at lægge en fast økonomisk ramme for boligpolitikken. Der er for os ikke tvivl om, at der også er bespareelsesmuligheder på andre